

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., ve věci žalobce **N. T. L.**, zastoupeného Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Stodolní 7, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Ostrava ze dne 26.7.2012, č.j. 3797-2/2012-140100-21, ve věci správního deliktu

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se žalobou podanou k soudu v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání rozhodnutí Celního ředitelství Ostrava (jehož působnost přešla s účinností od 1.1.2013 podle zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky na Generální ředitelství cel, s nímž je nadále jednáno jako s žalovaným dle § 69 s.ř.s.) ze dne 26.7.2012, č.j. 3797-2/2012-140100-21, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu Ostrava (dále jen „celní úřad“) ze dne 21.6.2012, č.j.8090-3/2012-146300-021. Celní úřad rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 135b odst. 1 písm. g) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném do 31.12.2012 (dále jen „ZSD“) tím, že dne 23.11.2011 ve své provozovně na adrese Závodní 43, Ostrava-Hrabůvka, tj. na daňovém území České republiky, neoprávněně skladoval ve smyslu § 115 odst. 4 ZSD neznačené tabákové výrobky, konkrétně 840 ks cigaret balených ve 42 krabičkách, které nebyly značeny tabákovou nálepkou dle § 114 odst. 2 ZSD, a proto mu celní úřad uložil pokutu ve výši 50.000,- Kč dle § 135b odst. 4 ZSD.

Žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného je založeno na nesprávném posouzení celé důkazní situace, neboť provedené důkazy svědčí v jeho prospěch. Správní orgán vycházel z toliko hypotetického, důkazy nepodloženého tvrzení, že žalobce je vlastníkem zajištěného tabáku, ačkoli to žalobce od počátku správního řízení popíral. Dále uvedl, že správní orgány nepostupovaly v souladu se správním řádem a není mu nic známo o tom, že by jakýmkoli způsobem chránily jeho práva.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že celní úřad zjistil skutkový stav v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí zcela v souladu se správním řádem, a dále, že žalobce měl po celou dobu řízení možnost realizovat svá procesní práva, zejm. vyjadřovat se, navrhopvat důkazy a seznamovat se s podklady, avšak žalobce svých procesních práv nevyužil a po celou dobu řízení před celním úřadem byl nečinný. Žádné „*prováděné důkazy, jež by po celou dobu svědčily ve prospěch žalobce*“ nejsou žalovanému z obsahu spisu známy. K otázce vlastnictví zajištěných tabákových výrobků odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez jednání.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 23.11.2011 ve 14:10 hod. provedl celní úřad místní šetření za účelem dodržování značení tabákových výrobků dle ZDP v provozovně žalobce, a to v prodejně potravin na adrese Závodní 43, Ostrava-Hrabůvka, při němž zajistil 42 ks balení, obsahujících celkem 840 ks cigaret, konkrétně 820 ks cigaret zn. JIN LING balených v 41 krabičkách á 20 ks cigaret a 20 ks cigaret zn. FEST balených v 1 krabičce á 20 ks cigaret, které nebyly značeny platnou tabákovou nálepkou, a to ve 4 kusech oděvů nacházejících se v prostorách prodejny a ve skladu provozovny. Žalobce namíste uvedl, že tyto tabákové výrobky nejsou jeho vlastnictvím a že si je v jeho provozovně uschovala jemu neznámá osoba. Zprávu o kontrole odmítl žalobce podepsat. Předmětné tabákové výrobky byly celním úřadem zajištěny. Dne 20.4.2012 bylo zástupci žalobce doručeno oznámení

o zahájení správního řízení ve věci uložení pokuty za správní delikt včetně poučení o možnosti vyjádřit se před rozhodnutím k podkladům do 15 dnů. Žalobce se nevyjádřil. Dne 21.6.2012 vydal celní úřad shora specifikované rozhodnutí o uložení pokuty, v jehož odůvodnění uvedl, že vycházel ze zprávy o kontrole a vyjádření žalobce. Z těchto důkazů učinil závěr, že předmětný prostor byl provozovnou žalobce, tj. prostorem určeným k podnikání, a že žalobce o skladování neznačených tabákových výrobků věděl, neboť uvedl, že si je tam ponechala třetí osoba, tj. byl přímo osobou, která výrobky skladovala, popř. osobou, která neoprávněnému skladování nezabránila. S odůvodněním, že výrobky byly v množství poměrně malém, kdy by na nich mohla váznout spotřební daň toliko nepatrná (1.689,- Kč), avšak současně s tím, že je s žalobcem souběžně vedeno další obdobné řízení, uložil celní úřad pokutu dle § 135b odst. 4 ZSD v minimální výši 50.000,- Kč. Žalobce podal proti rozhodnutí odvolání, v němž kromě námitek shodných se shora uvedenými žalobními body uvedl, že se na území ČR nachází celá jeho rodina, a jelikož jsou všichni kuřáci a občas chodí žalobci do prodejny vypomáhat, je možné, že měli cigarety pro vlastní potřebu. Rozhodně však tyto nebyly vlastnictvím žalobce a nebyly určeny k prodeji. Dne 26.7.2012 vydal žalovaný napadené rozhodnutí. Rozhodnutí celního úřadu i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, vyhodnotil jako souladné se zákonem. K námitce žalobce, že není vlastníkem předmětných výrobků, uvedl, že vlastnictví výrobků je pro danou věc nerozhodné, stejně jako skutečnost, zda bylo s těmito výrobky obchodováno. Žalobcem nebyla oprávněnost skladování tvrzena ani doložena. Nové tvrzení žalobce v odvolání stran možného vlastnictví rodinných příslušníků vyhodnotil soud jako protiřečící původní verzi žalobce, kterou uvedl při prováděném místním šetření. Dále poukázal na obecný liberační důvod v § 135l odst. 1 ZSD a uvedl, že žalobce neunesl důkazní břemeno ohledně tvrzení, že by vynaložil veškeré úsilí, které by bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Forma zavinění je nerozhodná a správní orgány se jí nezabývají. S ohledem na uvedené žalovaný rozhodnutí celního úřadu potvrdil.

Podle § 135b odst. 1 písm. g) ZSD právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že neoprávněně skladuje nebo prodá neznačené tabákové výrobky na daňovém území České republiky.

Podle § 115 odst. 4 ZSD skladováním neznačených tabákových výrobků mimo režim podmíněného osvobození od daně se pro účely tohoto zákona rozumí jejich skladování v prostorách k tomu určených (skladech), v dopravních prostředcích, a to i při přepravě, v kancelářích nebo jiných prostorách a v prodejních místech včetně stánkového a obdobného prodeje.

Předně soud poznamenává, že žalobce sice odmítl podepsat zápis o provedené kontrole, avšak v průběhu řízení nezpochybňoval, že by byly předmětné tabákové výrobky v popsaném množství nalezeny v jeho provozovně, ani nezpochybňoval způsob jejich uschování, tj. že se nacházely v kapsách oblečení. O těchto skutečnostech nadto svědčí ve spise se nacházející fotodokumentace.

Úvodní žalobní body byly žalobcem formulovány zcela obecně bez vymezení konkrétních skutkových a právních důvodů, v nichž žalobce spatřuje nesprávnost či nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a rovněž bez bližšího vysvětlení, jak byl

žalobce napadeným rozhodnutím či postupem správních orgánů zkrácen na svých právech, což umožnilo krajskému soudu provést přezkum žalobou napadeného rozhodnutí do jisté míry rovněž jen obecným způsobem, neboť ve správním soudnictví, ovládaném zásadou dispoziční a koncentrační, nesmí soud nahrazovat projev vůle žalobce a vyhledávat na jeho místě konkrétní vady napadeného správního aktu nebo řízení jeho vydání předcházejícího (viz rozsudek NSS sp. zn. 4 As 3/2008, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud tak po seznámení se s obsahem správního spisu neshledal žádné vady řízení, která předcházela vydání správních rozhodnutí orgánů obou stupňů, ani nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Jediná námitka, které byla svojí určitostí a srozumitelností způsobila k tomu, aby se jí soud zabýval individuálně, se týkala neprokázání vlastnického práva žalobce k předmětným tabákovým výrobkům. V tomto ohledu lze v plném rozsahu odkázat na odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Žalovaný v první řadě zcela správně uvedl, že pro posouzení odpovědnosti žalobce za správní delikt neoprávněného skladování neznačených tabákových výrobků dle § 135b odst. 1 písm. g) ZSD není rozhodná skutečnost, zda byl žalobce vlastníkem předmětných zajištěných výrobků. Podstatné je toliko zjištění, zda byly neznačené výrobky ve smyslu § 115 odst. 4 ZSD v provozovně žalobce skladovány. Zápisem o kontrole a fotodokumentací byla skutečnost, že se předmětné výrobky nacházely v provozovně žalobce, již byla prodejna potravin, tj. v prodejním místě ve smyslu § 115 odst. 4 ZSD, spolehlivě prokázána. Celní úřad ani žalovaný ostatně v rozhodnutích ani netvrdí, že by zajištěné výrobky byly vlastnictvím žalobce. Naopak z obsahu správního spisu vyplývá, že celní úřad usnesením ze dne 28.6.2012 ustanovil neznámé osobě, která je vlastníkem předmětných tabákových výrobků, opatrovníka. Správní orgány proto neměly důvod vyvracet negativní tvrzení žalobce, že předmětné výrobky nejsou jeho, neboť se nejednalo o skutečnost významnou pro posouzení věci. Dále soud uvádí, že okolnosti, které by mohly dle § 135l odst. 1 ZSD vést k zániku odpovědnosti za uvedený správní delikt, tj. vynaložení veškerého možného úsilí k zabránění porušení právní povinnosti, žalobce ve správním řízení netvrdil a neprokazoval. Soud se rovněž ztotožňuje se závěrem žalovaného o tom, že odpovědnost za uvedený správní delikt je objektivní, tj. míra či forma zavinění žalobce je nerozhodná. Konečně žalovaný vyhodnotil též zjevný rozpor v obou skutkových tvrzeních žalobce, kdy tento při místním šetření uvedl, že si je vědom skutečnosti, že se předmětné tabákové výrobky v jeho prostorách nacházejí, a sám označil jako jejich vlastníka neznámou osobu, a následně, teprve v rámci odvolání, svou skutkovou verzi účelově změnil tak, že mohlo o jít o cigarety patřící některému z členů jeho rodiny, který je mohl mít v provozovně uschovány pro vlastní potřebu. Žalovaný se tedy zcela podrobně a srozumitelně s odvolacími námitkami žalobce argumentačně vypořádal.

Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné, neboť správní orgány učinily skutková zjištění v rozsahu nezbytném pro učinění závěru o spáchání správního deliktu žalobcem, kdy o tomto závěru nejsou důvodné pochybnosti. Jelikož soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí ani vady řízení, které jeho vydání předcházelo, žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalobci dle obsahu spisu v řízení žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 20.3.2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu